

PETR PANOŠKA

Alena Horská

Čas smrti: 14.03. - 07:45

Milá nebožko, děkuji za krásnou kartu, plnou zajímavých informací. Hned první den se za Tebou vydávám do školy a jsem odchycen paní vrátnou. Nedokáží jí zalhat a taky jí nechci přidělovat starosti. Řeknu jí pravdu, že máme spolu domluvenou schůzku. Posadí se vedle vrátnice, ani o píd dál. Po 5 minutách vyměknu a vycházím čekat ven. Začínám hlavu plnit obličejí, ale ten Tvůj nikde. Nechávám naše setkání na později. Končí Ti škola, tentokrát se schovávám za řadu aut naproti vchodu. 20 minut uplyne, zdá se, že už jsou všichni venku. Ještě projdu kolem vchodu a chci odejít. Na chvílku se zastavím a ohlédnu. Povědomá, trochu vylekaná tvář. Naše pohledy se setkají, máme to k sobě 20 m. Nejsem si jistý, vytahuji telefon a lacině předstírám, že telefonuji. Zacházíš do metra, nechávám Tě odejít. Mám pocit, že jsi mě celou dobu pozorovala ze školy a vyšla až když jsem se rozhodl odejít. Takže už dobře víš, kdo po Tobě jde. Teď bude složité se k Tobě nepozorovaně dostat. Další večer si dávám záležet s plánováním vraždy. Druhý den ráno se zdáš být k dostižení. Zvažuji, zda Tě překvapit v domovině, ale věřím, že se mi povede Tě najít na Smíchovském nádraží. Zbývá 10 minut do příjezdu vlaku, vybírám si místo, kde si mne nevšimneš. Vlak přijíždí, v takovém davu nemám šanci Tě spatřit. Doufám, že zamíříš k metru. Uf, dav ještě víc houstne. A zrovna přijíždí Tvé metro, které bych musel dobíhat. Nechávám ho odjet. Najednou mám pocit, že jsem promeškal šanci. Rozhlížím se, snažím se zahlédnout Tvou šedou čapku a kabát, které mi utkvěly v paměti při setkání před školou. Ještě zkusím projít podél davu čekajících, než přijede další metro. Vlak přijíždí, mám už jen pár vteřin. A najednou, Tvůj kabát. Pokládám ruku na rameno. Žij blaze.

Jan Červeňák

Čas smrti: 14.03. - 09:55

Mafiánský matadore, bylo to rychlé. Ráno se mi dostala do rukou Tvá karta v místě nedaleko Tvé práce. Nezahálím a využívám příležitosti. Na místě jsem v 9:45, podle karty mám ještě pár minut, než se ukážeš. Dostávám Tvou zprávu na fóru a vyhlížím Tě z obou zastávek, z kterých se můžeš přiblížit. Snažím se nenápadně pomalu procházet po ulici. Jsi přesný, objevuješ se na protější straně, naštěstí neupoutávám Tvou pozornost. Jakmile mne máš v zádech, nasazuji rukavici a rozbíhám se. Slyšíš můj dupot, snažíš se uskočit. Jen těsně škrtnu o Tvůj rukáv, ale na smrtelnou ránu to stačí. Odpočívej v pokoji.

Kateřina Zárubová

Čas smrti: 14.03. - 14:04

Milá mordýrko, tak se znovu setkáváme. Ač nerad, musím to udělat a přiznám se, že to chci mít rychle za sebou. Přicházím k Tvé škole, hledám si úkryt. Spolužáci už jdou směrem k zastávce, jedna z nich málem měla kudlu v zádech. Vyčkávám za auty s dobrým výhledem na zatačku, kde se každou chvíli objevíš. Konečně se vynoříš a já se nořím za kontejnery. Nechávám Tě přijít blíž. Jsem v zákrytu auta, mohu k Tobě ještě blíž. 5 rychlých kroků, stačíš jen zakřičet. Budiž Ti zem lehká.

Josef Lát

Čas smrti: 14.03. - 18:54

Byl jsi opatrný, stín v zádech jsi zahlédl. Čekal jsi na něj, až vejde. Díval ses dlouho ke vchodu, ale já čekal a viděl Tě. Když jsi uvěřil, vešel jsem, na recepci sehrál divadlo, kolemjdoucího o vpuštění do šatny požádal. Zbytek již znáš. Odpočívej a na brzkou shledanou.

Benedikt Kuparowitz   Čas smrti: 15.03. - 17:05

Drahý plesový králi, chystal jsem se na společný večerní tanec na Vyšehradě. Ještě před tím se vydáváš zkusit štěstí a zveš mě na svůj lov. Tedy, povíš mi, že v 17 h budeš na Florenci se svým kamarádem. Uff, šance zahlédnout Tě v davu není velká, ale je. Jsem na místě o čtvrt hodiny dříve, vybírám si místo odkud lze pozorovat vstup do metra, tramvajové zastávky a taky lavičky kolem plastiky s hodinami. Z pozorování těch všech obličejů a postav už cítím, jak jsem unavený. Je 17:05, říkám si, že si třeba jen dáváš načas. Spatřím povědomé rysy v obličejí a postavu oblečenou ve společenském oděvu. Svižným krokem se blížíš k eskalátoru, ale zpomalíš a loučíš se se svým kámošem. Vycházím k Vám, poznávám, že kámoš je Tonda Kanát. Snad si mě nevšimne. Klopím obličej k zemi, mímám Tonda sotva o půl metru. Ještě na Tebe stačí křiknout: „Ještě bude dost příležitostí!“, ale to už asi neslyšíš, jelikož pospícháš a sbíháš schody. Naštěstí se neohlížíš a já mohu také zrychlit. Na druhém, menším eskalátoru se také neohlídneš, to už mě máš téměř v zádech a já připravuji zbraň do pohotovosti. Tvá kštica se snaží rychle přiblížit k přijíždějícímu vlaku. Teď už není čas čekat, jsem na konci schodů, rozebíhám se. Slyšíš dupot, snažíš se vzít nohy na ramena. Náš první a poslední tanec je u konce. Měj hezkou plesovou sezónu, tanečníku.

Antonín Kanát   Čas smrti: 15.03. - 17:10

Příteli, nevěřil jsem, že se může stát podobná náhoda. Patrně jsi chvílku před svým skonáním úspěšně bránil svůj život a pak přátelsky doprovodil útočníka až ke vstupu do metra, než se vaše cesty rozešly. A po právu sis mohl myslet, že teď nadchází minimálně 30 minut klidu. Naneštěstí pro Tebe, klid vašich zbraní jsem pozoroval jen pár metrů opodál. Svému vrahovi dáváš sbohem, a přitom jeho vrah už za ním stojí. Když vyřídil jsem, co bylo nutné, nebožák mi při předání karty a mém překvapení, že jsi další na mušce právě Ty, sděluje, že se chystáš jet dále tramvají. V tu chvíli neváhám a věřím, že Tě na povrchu ještě dostihnu. Vybíhám oba eskalátory, zadýchaný stojím před vchodem a vyhlížím Tě. Stojíš na druhé straně, bez zájmu o okolní dění. Otočím se zády, částečně se schovám za sloup. Nabízím a otáčím se k Tobě čelem. Projíždějící tramvaj právě odpočítává poslední vteřinu. Dobrou, příteli.

Viktor Melkes   Čas smrti: 17.03. - 20:12

Odjíždíš z města a jen před pár okamžiky skonala vrah tvého vraha a následně i sám tvůj vrah. Teď se tvoje tvář objevuje přede mnou. Znovu se setkáváme. Zatímco si užíváš klidný víkend, na tvůj návrat se už chystá uvítací výbor. Nedělní trénink se zdá být ideální šance. Dávám vědět svému komplici. Do konce tréninku zbývá čtvrt hodiny, scházíme se před kostelem a vymýšlíme plán. Jdeme obhlédnout prostory budovy, paní recepční nijak nevzrušuje naše přítomnost, dokonce nás nasměruje do tělocvičny. V klidu si procházíme celý objekt, je jasné kudy povedou Tvé kroky. Stačí jen správné načasování. Zanechávám komplice uvnitř a vycházím čekat ven na signál. Komplic je mírně nervózní, je to jeho první lov, ale má kuráž a bleskově mi posílá zprávy. Končí trénink, do šatny se nahrne váš tým. Postupně všichni vychází ven, Ty však nikde. Venku se krčím za autem a netrpělivě pozoruji východ. Dostávám zprávu, že jsi na odchodu, ale ještě jsi to vzal přes záchod. Tentokrát nechávám mafiánskou etiketu stranou a bez slitování mířím do oné místnosti. Procházím kolem komplice, který vypadá překvapeně, že snad bych Tě měl nechat vyjít. Oba máme štěstí. Již jsi dokončil, co jsi musel a myješ si ruce. Stačíš se ohlédnout, svůj štít držíš v ruce, je však pozdě.

KATEŘINA JANÁKOVÁ

Šimon Sadowy

Čas smrti: 19.03. - 18:24

Milý fyziku, je tady další den a s ním další pokus o tvé ulovení. Opravdu to s tebou není jednoduché. U tvé školy jsem s dostatečným předstihem, ale marně pátrám po vhodné pozorovatelně. Mezitím dostávám zprávu, že se po škole chystáš na nákupy. Tiše jásám a odcházím na blízkou autobusovou zastávku, kolem které musíš projít. Mám dojem, že jsem tě zahlédla, ale nejsem si jistá a raději ještě vyčkávám. Po pár dalších minutách vím, že jsem tě opět minula. Ale nevzdávám se – tvůj náskok je minimální, a tak vyrážím za tebou do obchodu. A opravdu, ještě jsi tady. Tedy alespoň doufám, že jsi to ty – můj výhled z vedlejší uličky není optimální. Po krátké obchůzce jsem si jistá, že jsi to ty. Ale jak se k tobě nenápadně přiblížit? V liduprázdné uličce s pánskými botami budu nápadná a může si mě všimnout tvůj kamarád. Po chvíli se ale dáváte do pohybu směrem k pokladnám. Vidím příležitost, ale zároveň propadám lehké panice. Co když tě ztratím? Obcházím regály z druhé strany, abych šla proti vám. Cestou nasazuji rukavici, ale chyba lávky – byli jste rychlejší, než jsem čekala a najednou stojíš přímo přede mnou. Určitě sis mě všimnul, nemůžu už hledat lepší pozici a dát ti příležitost k obraně. Pokračuji v chůzi a pokládám ti ruku na rameno. Odpočívaj v pokoji a brzy na shledanou.

Jan Cucu

Čas smrti: 22.03. - 20:55

Salve mafiáne, právě jsem spáchala svůj první mord a dostala jsem tvou kartu. Opět mám pocit, že si ze mě někdo dělá legraci. Jsem si jistá, že letos už žádnou další vraždu nespáchám. Jednu oběť na kontě mám a zrovna tebe opravdu lovit nechci. Není to moc mafiánský přístup, ale myšlenka na lov kamaráda se mi nelíbí. A už vůbec tě nebudu lovit na lezení. Lezení... Postupně se mi začínají vybavovat všechny ty chvíle, kdy jsi mě šikanoval na boulderu a já měla chuť tě uškrtit. A najednou je vše jinak. Dopřeju ti rychlou smrt, domácí smrt či smrt za strašlivých muk? Než se stačím rozhodnout, dostávám špatnou zprávu. Don Volfatti má opravdu uši všude a ví, že jsi mou další obětí. Existuje vůbec nějaká šance, že tě během čtvrtka překvapím? Pochybuji o tom. Obzvláště ve chvíli, kdy se začínáš zajímat o můj úterní program. Rozhoduji se tedy nic neplánovat a sděluji ti podrobnosti. Tvá následná otázka „jsi moje vražedkyně?“ mě tedy nepřekvapí. Je třeba vymyslet nějaký plán B. Ten ti nemusím popisovat, sám ho znáš nejlépe. Každopádně doufám, že sis večerní program alespoň trochu užil – na posledním objetí jsem si dala opravdu záležet. Arrivederci a děkuji

David Motyčka

Čas smrti: 26.03. - 16:50

Milý impostere, se studenty MFF mám zkušenosti díky mé první oběti, takže od začátku tuším, že ulovit tě nebude jednoduché. Situace je nakonec ještě horší – díky tvé zprávě zjišťuji, že o mně víš více informací, než je mi milé. A při čtení tvého vlákna je mi jasné, že jsi ještě k tomu velmi opatrný. No nevádí, něco už vymyslím. První dva pokusy nevyšly, ale moje další šance přichází v úterý. Vyrážím z práce o chvíli dřív, abych byla na místě s dostatečným předstihem. Což se ukázalo jako prozíravé rozhodnutí, vzhledem k tomu, že ty také končíš dřív. Bude to sice těsné, ale vyrážím ti naproti – vím přesně, kudy půjdeš ze školy. Cestou si bedlivě prohlížím kolemjdoucí. Je 16:40 a ty nikde. Přesto jsem si jistá, že jsem tě ještě nepotkala. Ujdu dalších pár metrů a konečně tě vidím. Preventivně udělám ještě pár kroků, otáčím se a vyrážím za tebou. Držím si dostatečný odstup, ale vlastně to není potřeba, za celou cestu se ani jednou neotočíš. Doháním tě na přechodu. Stojím sotva metr za tebou, ale ty nemáš tušení, že ti smrt dýchá na záda. Přijde mi to až příliš jednoduché, ještě ti

dávám šanci, aby ses otočil. Ale ne, neohlédneš se ani před vstupem do metra. Nehodlám už déle riskovat, že se mi přeci jen ztratíš v davu. Na eskalátorech tě tedy předejdu, aby ses mohl smrti dívat do očí, a jedním dotekem ukončuji tvou účast ve hře. Odpočívej v pokoji

Veronika Balejová

Čas smrti: 05.04. - 18:00

Milá lučebnice, dostat tě byla zatím největší výzva. Vyrasila jsem na koncert, trpělivě jsem čekala, ale ty jsi nakonec nepřišla. Neuspěla jsem před ZUŠ a ani jógamatka pro mě nebyla dostatečnou pomocí. Bylo tedy třeba přistoupit k rafinovanému plánu. V pátek jsem tedy vzala další dva členy naší famíglie a vyrazili jsme. Moji zvědové šli do lokálu obhlédnout situaci a odvedli skvělou práci. Věděla jsem přesně, kde sedíš i co máš na sobě. Stačilo tedy nasadit rukavici a vejít dovnitř. Tvoje smrt byla rychlá, ale to nic nemění na tom, že jsi byla opravdu důstojným soupeřem. Odpočívej v pokoji

VERONIKA BALEJOVÁ

Vojtěch Volf

Čas smrti: 12.03. - 13:13

Don donů byl naháněn již od ranního kuropění. Svým až nelidským sportovním výkonem v disciplíně “běh do eskalátorů” však vražedkyni unikl. V následujících hodinách měli oba dost své práce, ale naneštěstí pro oběť stejné chutě. Po dveřích slovnutného čínského podniku na Bořislavce ještě teď stékají kapky krve. Čest jeho památce.

Apolena Poláková

Čas smrti: 21.03. - 10:58

Lov proběhl v klidu a míru. Mafiánka bohužel onemocněla chorobou, která jí byla překážkou v plnění zájmů la famiglie. Pouze jsem jí ulehčila odchod, který chtěla spáchat sama. Nechť je jí země lehká. Salve!

Jana Svátková

Čas smrti: 28.03. - 20:33

Oběť byla ulovena na promítání artového snímku, uprostřed kterého si neprozřetelně šla přepudrovat nos. Smrt byla rychlá, přijata v poklidu. Naštěstí byl snímek natolik artový, že jej oběť vyměnila za velice obohacující pokec, deskovku Bananagrams a pivo. Děkuji Ti za objev skvělého baru Kolíbka a odpočívej v pokoji! P.S.: výraz “nudes” nemá v češtině dostatečně přitažlivý ekvivalent, nahotinky nikdo nechce.

Matěj Dvořák

Čas smrti: 04.04. - 16:16

Zatím nejbolestivější ze všech mordů. Pro víc jak hodinové stání na tvrdém chodníku nejsou barefoot boty ideální. Už jsem to chtěla vzdát. “Tak dobře, deset minut a jdu”. Vytáhla jsem tedy rohlík a beznadějně jsem začala krmit aspoň fyzický hlad, když tu cvakly dveře a v nich jsi stál ty. Tvé matfyzické oči kalkulovaly s otázkou na rtech, zda jsem či nejsem tvým lovcem. Snad to byl onen rohlík, snad můj předstíraný nezájem, co tvým rtům nedovolilo se zeptat. A v tom ses přepočítal. Tvá krev teď zdobí vestibul metra Hradčanská. Odpusť, že jsem ti zkazila tvůj připravovaný mord, ale bojovals statečně. Teď už to máš spočítaný.

APOLENA POLÁKOVÁ

Anna Rizikyová

Čas smrti: 14.03. - 18:12

Čekala jsem schovaná za lampou, připravena na lov. Smrt byla rychlá a bezbolestná.

MATĚJ DVOŘÁK

Julie Beránek

Čas smrti: 22.03. - 16:15

Akce začíná už hodinu a půl před úspěšným závěrem, a to na Vítkově, kde hledám blondátou maminku s kočárkem. Jedna skutečně přichází, ale prostor je otevřený, dívá se kolem na všechny strany a nechci jen tak přiběhnout. Co teď? Nonšalantně projdu kolem a když jsem z dohledu, skrývám se za keřem, neboť podle mých očekávání by se zakrátko měla vracet zpět. Po chvíli čekání ale kontroluji mapu a zjišťuji, že jsem se zřejmě přepočítal a existuje jiná cesta okolo. Vyrážím tedy nadběhnout na této alternativní cestě, během čehož ovšem špatně zabočím a na cíl cesty oběti dorážím mnohem později, než bych chtěl. Zároveň po cestě náhodně potkávám pravděpodobně tutéž maminku s kočárkem a pozoruji, že to má oběť vůbec není. Má skutečná oběť mezitím z procházky pokračuje na lov, což dává zavčasu vědět (díky!), takže se stihnu dostat zpět někam, kde bych měl být -- před pracoviště oběti mé oběti. Tam pozoruji dokonce celou famiglii, jejíž tváře jsem si vryl do paměti už dávno. Pravda, poněkud zdálky, a jsou tam jisté nesrovnalosti, ale což, na ty nemyslím a vydávám se vstříc s krvelačnou náladou. Až po poklepání na rameno musím uznat, že se opět mýlím, a zahanbeně se zeptat, kolik je hodin... Zmožen dvojitým selháním se vydávám pryč, když mne zachrání prachmizerný orientační smysl. Zjišťuji, že po chvíli chůze jsem omylem opsal téměř celý kruh okolo oné budovy, kde už se každou chvíli má cosi odehrát, tak tam ještě jednou nakukuji. Leč v okolí stále nikde nikdo. Už spíš ze zoufalství vcházím dovnitř zeptat se recepční, zda nemají někde toalety, když si všimnu další osoby u recepcce. Ano, je to ona! Rozhodnutí padne v jednom okamžiku a výstřel ve druhém. Inu, i takové jsou cesty k úspěchu.

Daniel Vančura

Čas smrti: 22.03. - 16:18

Právě jsem ukončil jeden život, když zjišťuji, že jsem se zřejmě připlétl do probíhajících intrik, které mají dospět k vyvrcholení v příštích minutách, ne-li sekundách. Má nová oběť se varování navzdory vydává na recepci splácet své hříchy, neví však, že její osud má náhle v rukou někdo jiný. Využívám nabídky duše své předchozí oběti, že "bude ráda, pokud toho kluzkého hada někdo dostane, ať je to kdokoli", a sotva stačím vidět hadovu podobiznu, když se vynoří. Svě hříchy splatil. Až post hoc se dozvídám o pozadí situace, o předchozích neúspěšných pokusech a úhybných manévrech, o vzkazech a květinách putujících podsvětím, a nabírám inspiraci pro své (a možná naše) další kroky.

DANIEL VANČURA

Pavel Kovář

Čas smrti: 16.03. - 22:37

Hra o tvůj život začala... První den hned měníš plány, nu co, tvou výzvu rád přijmu. Ale utekl jsi ke křehké stařence a civilisty do naší hry zapojovat nebudeme – jen si užij svých posledních pár nádechů. Další den mi vypadla síť informátorů, většinu dne tě nikde nebyli schopni lokalizovat. Musel jsem se spokojit s chvilkovým pozorováním u školy zpovzdálí, ale aspoň cítím, že jsem ti na blízku. Další den sám prchám před svým vrahem, včera mě jen o vlas minul. Odjíždím do dalekých krajů rozšiřovat svůj um, jen ti ještě skočím jednou dýchnout na krk. Další den... hrál jsem si s tebou dost dlouho, dokonce jsi mi stihl zavraždit dva členy famílie, když jsem tě chvíli nehlídal... Ocitáš se na šachovém kroužku – to je mi náhoda, tou hrou jsem již pár bratří mafiánů poznal – zdá se, že poznám dalšího. Přicházím o dost dřív a seznamuji se zatím s trenérem, který nic netuší. S napětím čekám na tvůj příchod a zatím hraji s tvými známými. Nakonec se dočkám a usedáme vedle sebe. Cítím z tebe nervozitu a strach o život – celý stůl se klepe. Vidím, jak v kapse šmátráš po ochranném štítu, a koukáš po té jediné neznámé osobě – ale nejsi si jistý, přeci jen je tam volný přístup. Nechávám tě ve tvých obavách “Je to on? Není to on?”. Celou hodinu vidím, jak nejsi schopný se soustředit na hru. Hraješ si s myšlenou vytasit obranu nebo položit osudnou otázku, ale nakonec místo toho utíkáš za svými dalšími aktivitami. S uspokojením sleduji, jak bez jistoty odcházíš. Tvůj trenér si však všiml povyku, a po vysvětlení situace se mne hned pokusí naverbovat k vám do klubu? Člověče, něco s lidma kolem sebe udělej, oni tě zrazují, aniž bych se vůbec musel snažit! Ale tenhle zážitek mi vnuknul nápad. Jsem ti čím dál blíž, a lidé kolem tebe nevypadají zrovna věrohodně. Další den odcházíš z domu – můj čas nadešel! Beru úplatek a svůj nejlaskavější úsměv a razím k tobě domů. Všichni z domu jsou pryč – až na můj aktuální cíl! Nebylo to snadné, ale podařilo se mi získat na svou stranu tvé nejbližší – vlastní maminka tě odsoudila k jisté smrti! Nutno dodat – je to velmi příjemná společnost, ani vteřinu jsem se nenudil. Pak už jen stačilo těch pár hodin počkat, než se konečně v noci všichni vrátíte. Maminka byla na tvůj mord dokonce ještě nedočkavější než já – každých pár minut vás vyhlížela. Nakonec vás dokonce všechny zastavila hned ve dveřích, rozpovídala se, a vytvořila mi tak dokonalé rozptýlení. Bez váhání vycházím z tvého pokoje s nabitou zbraní a už jen lapáš po dechu... Memento mori et requiescat in pace, mi amigo.

TOMÁŠ DIESSNER

Eliška Horáková

Čas smrti: 13.03. - 18:41

Na svou budoucí oběť jsem již nějakou dobu čekal. Věděl jsem odkud se vynoří, a také kudy přibližně půjde, avšak jsem si tím nemohl být jistý, proto jsem raději čekal nedaleko východu, ze kterého má oběť v následujících minutách vyšla. Když jsem znal směr její následující cesty, rozhodl jsem se rychle oběhnout blok a počkat na naše další setkání. Bohužel jsem ji ve větším davu lidí, kteří tam tou dobou byli nemohl přesně najít, proto jsem se rozhodl být o pár kroků napřed a to doslova. U následujícího přechodu jsem se rozhlédl, abych viděl, o jaký kus za mnou má oběť je. Vlezl jsem do známého parku hned vedle nádraží a chvíli jsem počkal, než mě má oběť předežene. Poté jsem se tajně mezi stromy vydal nenápadně za mou kořistí. Když přestala býti tak ostražitá, vyběhl jsem na cestu a tichým, ale rychlým krokem jsem svou oběť dostihl.

PAVEL KOVÁŘ

Lucie Bradáčová

Čas smrti: 13.03. - 22:05

Oběť byla zamordovaná na zastávce Opatov při čekání na autobus. Na Opatov přijždím metrem, nervózní jsem už od Kačerova. Vystupuji z metra a snažím se co nejvíc vypadat nenápadně, proto ztrácím přehled o tom, kam jdu. Po pár minutách chaotického chození sem a tam mi dojde že oběti za chvíli odjíždí bus a konečně nacházím správný exit z metra. Jdu posledních pár metrů k autobusové zastávce a ihned si všímám mé oběti. Sedám si na lavičku a od oběti mě dělí pár metrů. V tu chvíli oběť poodchází o kousek dál a dává ruce do kapes a já jsem si už myslel že jsem odhalen. Smutně sklápím zrak a najednou si všimnu že oběť jde zpátky a tentokrát se postavila o kousek blíž a nevyšimá si mě. Využívám situace, přicházím blíž... Oběť nic netušila do její poslední chvíle.

Tomáš Diessner

Čas smrti: 14.03. - 16:36

Oběť byla zamordována na Národní třídě na nástupišti v metru. S obětí chodím do stejné třídy, proto jsem se rozhodl že ze školy odejdu o trochu dříve a počkám si na Národní třídě. Dokonce jsem si najmul jiného spolužáka, aby mi oznamoval polohu oběti. Dorazím na místo a zkoumám okolí kde bych si na oběť počkal. V tu chvíli mi informátor oznamuje že oběť odešla do mekáče. Věděl jsem ale že tak i tak musí jít na metro. Počkal jsem si 40 schovaný za rohem. Oběť si mě všimla až moc pozdě a mord byl dokonán.

JAROMÍR HRUBÝ

Linda Lopatková

Čas smrti: 13.03. - 16:35

Tento cíl byl složitý. Až tak složitý, že jsem si myslel, že hra na kočku a myš byla obráceně. Ona lovila mne, ne já ji. Ráno, když jsem vstával a kontroloval jsem, zda nějaký mafián není schován v mé skříni, jsem to cítil. Cítil jsem vánek chladu, oznamující, že dnešní den nebude ledajaký. Dnešní den oznamující, že smrt v budoucích hodinách potká něčí duši. Byla to souhra náhod, když jsem si za rohem budovy, kde trávila poslední minuty svého mrzkého života, leštil...mou pistolí. Ve chvíli, kdy jsem nabil pistolí a závěr cvakl, jsem zvedl hlavu. Stála tam má oběť. V krátkém okamžiku překvapení začala utíkat. Ztratil jsem hlavu, málem zbraň. V běhu jsem pátil jednu kulku za druhou, až jsem ji nakonec dostal. Oběť se složila, těžkým žuchnutím na zem se sesunula a já zadýchaně na ní civěl. Věděl jsem, že dnes je tato vražda dokonána. Po příchodu domů jsem si uvařil krvavý steak a natáhnul bačkory. Jen proto, abych uctil její památku.

Robert Mikšík

Čas smrti: 14.03. - 21:29

Na jasné, slunné odpoledne, když se odhodlaní mladí fotbalisté snažili ovládnout umění driblingu a přesných přihrávek pod vedením svého oblíbeného trenéra, přistoupil k nim nečekaný host. S úsměvem na tváři a příběhem o talentovaném mladším bratru, který by rád naskočil do týmu, získal důvěru a pozornost trenéra. Trenér, vždy otevřený novým talentům a možnostem, věnoval pozornost tomuto záhadnému návštěvníkovi, netuše, jaký osud ho čeká. Nečekaný host v době, kdy trenér chtěl mladé ženě, doprovázející našeho hosta, podat pravici, neznámý cizinec vytáhnul zbraň a před zraky nic netušících talentů chladnokrevně zavraždil jejich oblíbeného trenéra. Trenér se skácel k zemi a padl v místě, které ho tolik těšilo.

Roman Harsa

Čas smrti: 18.03. - 21:08

Když se večerní stíny rozprostírají po městě a poslední zákazníci opouštějí útulné prostory malého obchodu, zkušený obchodník, který zná každý kout svého království sladkých radostí, se připravuje na konec dalšího úspěšného dne. Zámky cvakají do poslední pozice, a když se obrací, aby obdivoval tiché město před ním, neví, že je sledován. Ze stínů se nečekaně vynoří postava, gangster číhající na ten správný moment k úderu. Když obchodník zametá poslední stopy dne před svým obchodem, gangster se přiblíží zezadu, s plánem, který má za cíl ukončit obchodníkovu kariéru jedním rozhodným pohybem.

JOSEF LÁT

Vojtěch Hynek

Čas smrti: 12.03. - 10:13

Oběť byla dochvilná, do Alberta v Palladiu dorazila přesně na desátou. Mí informátoři měli skvělé zdroje. Palladium je skvělé místo, nad vstupem do Alberta jsou nesčetné ochozy se skvělým výhledem. Okoukl jsem si outfit, flanelka jak na prezidenta, dokonalost. Neměl jsem ale touhu vraždit mezi regály. Počkal jsem si, než oběť Albert opustí. Šel jsem neustále o krok napřed. Bylo už jasné, že půjde domů přes Náměstí Republiky. Půjčil jsem si nejbližší rekolo, rozklepané ruce ho skoro neudržely. Po chvilce kroužení po náměstí jsem zahlédl flanelku, jak se opatrně vynořila z jednoho výstupu z metra. Objel jsem nejbližší blok druhou stranou, takže jsem se ocitl na místě, kudy oběť za pár vteřin půjde. Neměl jsem ale touhu vraždit staticky. Zvolil jsem tedy protější chodník a projel jsem kolem mého cíle za něj. Zůstal jsem neodhalen a naposledy jsem s jistotou zamířil. Zbývalo přejet zpět na správný chodník a šlápnout do pedálů.

BENEDIKT KUPAROWITZ

Veronika Tami Dundová

Čas smrti: 13.03. - 16:39

Vražda v kině, oběť pracovala jako ostraha a korigovala vstupy do sálů, dostat se k ní proto bylo jednoduché. Po chvíli odhodlávání jsem se vydal na konfrontaci, vymektl jsem ze sebe něco o tom, jestli neví, kdy začíná nejdřívější film a při tom si v batohu připravoval zbraň. Podlamovaly se mi kolena, celý jsem se cukal ze stresu z toho, jak jsem u ní blízko, z očního kontaktu mne bolely oči. Vytáhnul jsem zbraň a vykonal ten hrůzný čin jímž mě Don pověřil. Z očního kontaktu zbyl jen prázdný pohled, její roztrásené tělo se svalilo na zem a já zmizel v uličkách Václaváku. Opírám se o zed' a píšu o nemyslitelném, přemýšlím o tom, jak vycházející diváci najdou její tělo, jako bych už slyšel v dálce sirény, už to nechci znovu zažít. Zvoní telefon. "Hotovo?" "A..Ano..." "Výborně, další na řadě je ...

ANTONÍN KANÁT

Natálie Šalounová

Čas smrti: 13.03. - 20:31

Novou oběť jsem už dneska potkal a řekl jí, že nejsem vrah lol

BERENIKA HÁJKOVÁ

Ema Látová

Čas smrti: 12.03. - 15:20

Ve 14:25 vyběhám ze školy s vědomím, že oběť končí ve stejnou minutu o několik stanic metra dál. Nervózně podupávám na Vyšehradě a oslovuji náhodné studentsky vypadající skupinky s dotazem, zda oběť neznají. Od kompliců ze školy oběti již znám její instagram i rozvrh. Po půl hodině marného čekání se s narůstajícím pesimismem přesouvám ke škole a dopisuji si s agentem v terénu. Sláva! končí až o hodinu později! což je přesně za... Minutu! Schovávám se za roh a nasazuji rukavičku, o pár vteřin později již klepu na rameno nic netušící oběti se slovy: „ty budeš asi Ema vid’?“.

LUCIE ZŮNOVÁ

Petr Smejkal

Čas smrti: 14.03. - 22:40

Dlouho se mé oběti dařilo se vyhýbat mému zraku, čtyři neúspěšná čekání. Naše kroky dnes spojila téměř náhoda. Ve 20:28 jsem oběť poprvé spatřila, jak jde na trénink. Spěchala, neboť šla pozdě. Neviděla mě, jak se radostně dívám. Dneska bude moje. Už jen 90 minut počkat. Tak jsem se konečně projela trolejbusem, prošla letiště a vrátila se zpět. 21:40, občerstvení v KFC a jdu čekat. V 21:50 jsem před budovou, nahoře se svítí a tančí. Už jenom 10 minut a já vybírám nejlepší místo na lov, odkud mě nevidí. Bojím se, že vyběhne do auta a odjede. Ale minuty míjí a oběť nikde. Objeví se pan správce, prý zamyká, už nikdo neodejde. Nevěřím svým uším. Přece nevyšla! Má budova další východ? Přehlédla jsem něco? Ne. Nic. Zoufám a v 22:25 konečně odcházím, zklamaná. Snad oběd odešla dřív? Jdu na tramvaj, pláču nad obětovaným spánkem. Tramvaj ve 22:33. Nastupuji. Nemůžu věřit svým očím. Oběť, zcela nevědomá sedí v tomtéž voze. Přistupuji, nevidí mě. Obcházím ji zezadu. Nasazuji rukavici. Mrtvá. Na tramvaj prý nastoupila po rozhodnutí si prodloužit trasu domů a nejít metrem. Smrtící rozhodnutí.

ROMAN HARSA

Jakub Svatek

Čas smrti: 13.03. - 09:15

Mou první obětí byl mafioso jménem Jakub. První den, se však naše cesty skrze můj náročný program ještě nestřetly. Využil jsem ten čas na shromáždění faktů. Můj informátor, studující na stejné fakultě, mi vmžiku poskytl na mou oběť email, jeho rozvrh včetně učeben a také mě důkladně seznámil s chodem na fakultě, jak se dostanu dovnitř, jak to uvnitř vypadá a tak podobně. Na email jsem zároveň poslal Kubovi zavádějící výhružný anonym, abych trochu otupil jeho ostražitost. Povedlo se. Tři čtvrtě hodiny před začátkem vyučování jsem na něj již netrpělivě čekal. Přišel jako jeden z posledních, přesně na čas. Nebude podezřelý, když se zvednu z lavičky v okamžiku, kdy kolem mě projde? Musím to tisknout! Rychlé vstávám, nabírám zbraň a jen se modlím, aby se neotočil dozadu.

Byl již pár kroků vzdálen a pokud by si všiml mé zbraně, jistě by stihl uniknout. Ke své smůle však důvěřivé pokračuje ke dveřím učebny. Namířím a můj výstřel je to poslední, co má nebohá oběť uslyší.

Berenika Hájková   **Čas smrti: 15.03. - 07:19**

Dnešní ráno jsem se probudil s příjemným mrazením v zádech. Ano, dnes je ten den. Dnes spáchám svou druhou vraždu. Kontrakt na svou oběť jsem převzal po již padlém mafiánovi ve středu. Včera se naše cesty bohužel dalece míjeli, dnes jsem již svou oběť nehodlal nechat unikat. 7 hodin již čekám na Marjánce a přistupuji do tramvaje ke své oběti. Projdu celou tramvaj, ale nikde ji nevidím. Že by mě ve fóru s časem klamala?? Již se chystám vystoupit a počkat na další tramvaj, tu ji však spatřím. Sedí úplně ve předu, zprvu jsem ji přehlédl. Zapluju na sedačku a přemýšlím. Nemohu se po ní bezhlavě vrhnout, jsem od ní dost daleko a vidí na mě. Jak rychle by stačila nabít zbraň? Nesmím zapomínat, že mám co dělat s hned dvojnásobným vrahem. Rozhodnu se vyčkat a zaútočit na přestupu do metra. Pár zastávek před tím přistupuje její přítel. Alespoň ji trochu rozptýlí, zaradují se. Zastavujeme na metru a vycházím z tramvaje. Skoro do sebe ve změti lidí vrazíme, ale mně selhává spoušť. Oběť rychlým krokem míří k metru a rozhlíží se na všechny strany. Pomalu se vydám za ní. Snažit se jí teď dohnat by byla chyba. Pak ovšem můj cíl udělá chybu- zastaví se na eskalátorech. To je šance, na kterou jsem čekal. Zapojuji se do vláčku lidí, kteří sestupují po eskalátorech dolů. Již stojím vedle ní. "Je mi to líto," zašeptám a mačkám spoušť.

Lucie Zůnová   **Čas smrti: 15.03. - 10:25**

Tohle byla brnkačka. Oběť mi poskytla informaci o své účasti na přednášce v Akademii věd i čas, kdy na přednášku vyrazí. Stačilo počkat před vstupem do budovy, splynout s centrem města a ve správný čas nabít zbraň. Bylo mi ctí!

Kateřina Pospíšilová   **Čas smrti: 18.03. - 07:22**

Zakázku na tuto oběť jsem přebral po padlé mafiánce v pátek dopoledne. To jsem ještě nečekal, že se z toho vyklube pro mě dosud nejtěžší lov! Hned v pátek jsem na oběť cíhal dokonce třikrát, leč pokaždé se jí povedlo uniknout. Dvakrát jsem ji dokonce ani nezaznamenal, jednou si jí všiml až příliš pozdě a zmizela mi v davu. Víkend pak má oběť trávila mimo Prahu a bohužel nebylo v mých časových možnostech vydat se za ní. Osudné jí tak bylo až dnešní ráno. Netušil jsem sice, zda do práce vyjede vlakem či autobusem, ale ani to mě nezastavilo. Okolí její práce našťestí dobře znám, vždyť jsem tu před rokem lovil kolegyni mé oběti! A zatímco loni byl lov v Uhříněvsi pro mne neúspěšný, letos jsem si v této pražské části dorovnal skóre.

TEREZA ŠEBKOVÁ

Anežka Boková

Čas smrti: 12.03. - 22:28

Hehehe. Je to tady. Konečně jsem si po kratší pauze pořádně zamordovala. A ještě tak krásná chladnokrevná vražda! Děkuji mé oběti za krásný vyděšený výraz i za krásné posmrtné škubnutí. Moje první oběť jistě ví, jak mord probíhal, ale ráda bych se podělila ještě o to, co tomu předcházelo. Z práce si vyjdu hezky tak, že mi je nechutně blbě, protože se někdo nahore rozhodl, že teda tohle lidi s dělohou prostě budou podstupovat. Během práce to bylo teda stejný utrpení, ale já přeci včera šla spát s tím, že dneska je ten čas. A mimo mé mafiánské sklony mám i určité, dalo by se říci... autistické sklony, takže se radši zasebevraždím, než zrušit plán, se kterým moje hlava již tak určité počítá. K tomu všemu jsem si vzala i notebook, abych mohla někam zalézt s učením, než se moje oběť kulturně dovzdělá, tak jsem se s ním nechtěla tahat zbytečně. Mezitím mi ale došlo, že se nacházím až moc ideálně blízko bydliště oběti, takže myšlenka byla jasná – mrknu se ještě nejdřív tam. Kdyby to náhodou nevyšlo, ať mám rovnou s čím dál pracovat. Ulici už jsem měla rozluštnou, ale bohužel na žádném zvonku nebylo jméno mé oběti ani žádné jméno, co jsem dokázala vystalkovat na facebooku a zdálo se jako jméno někoho z její rodiny. Pár věcí, které jsem mohla ještě udělat mě napadly až po tom, co už jsem rychlým krokem stíhala tramvaj do centra. Jelikož jsem Mafián z Prahy, nebudu přeci čekat o pět minut déle, nebo snad jezdit spojem, který má přestup, když jede přímý! No což. Ted' kapitola CENTRUM. ... Sedla jsem si tedy do kavárny, dala si smradlavý tvarůžky, protože hermelín došel. Říkám si "Hm, tak kdyžtak mám i náhradní smrtící zbraň" a po hodině se vydávám na lov. Radši jdu samozřejmě s předstihem, abych si obhlédla místo a zároveň, aby mě náhodou nezradil dřívější konec. Nelituju toho ani proto, že jsem se ocitla pak na celou hodinu přímo na Václavském náměstí. Říkám Vám, že takhle jedinečnou scénérii, hřiště situací, vyhlídku jsem dlouho neviděla. Těch věcí, co se kolem mě odehrálo bylo spousty. Mám dokonce pocit, že jsem rozluštila kus hierarchie mafiánů z Václaváku včetně moderních lehkých žen a můžu opilý chvilky amfetaminovou whiskey. Moje oblíbená je však řada nezletilých, mládím opojených tanečníků. Ti byli fajn v tom, že mě dlouhou dobu skvěle kryli, jelikož byli hned v pasáži a suprově na sebe vztahovali pozornost. Vydrželo jim to ale moc krátce. Nicméně – nic z toho mi neodepřelo Tvou krásnou smrt, Oběti. Bylo to jen a jen o dlouhém vytrvání a nenechání svěst svou pozornost jinam. Snad si vážíš toho, že si mohla být mou první obětí. Spi sladce Lovec.

ANEŽKA BOKOVÁ

Štěpán Turner

Čas smrti: 12.03. - 17:13

mord proběhl překvapivě hladce. po nedočkavé půlhodině přemýšlení o tom, že vypadám možná moc nápadně, jsem v dále zahlédla mafiánský klobouk a nebylo pochyb kdo se blíží. se svým nákupem si to rychlým krokem štrádoval do domu. vyskočila jsem zpoza auta, rychlými kroky ho dohnala a u dveří svou čistou práci odvedla. následně mi jeho duše, po posilnění oreovým nanukem, pomohla téměř dopadnout moji další oběť.

VIKTOR DRÁBEK

Tomáš Riedel

Čas smrti: 13.03. - 20:10

Poprvé jsem na oběť čekal kolem 15:40. Měla odcházet z klubovny, zde se jí ale podařilo proklouznout bez mého povšimnutí. Věděl jsem, že další dny moc šancí na lov mít nebudu, proto jsem musel zaútočit ještě jednou dnes. Na Strašnické jsem spatřil oběť poměrně rychle. Chvilí jsem čekal, a poté jsem zaútočil, oběť se ještě snažila utéct, ale ne dost rychle...

Přemysl Pečený

Čas smrti: 21.03. - 16:35

Mord byl spáchán na zastávce poblíž bydliště oběti, byla na cestě domů z práce. Bohužel to nebyl nejpropracovanější lov, ale už jsem nemohl nechat oběť déle na živu.

ADAM WOLF

Petra Raková

Čas smrti: 15.03. - 13:08

V pochodu bylo čerstvě vytřeno, když jsem šel obhlédnout terén. Klouzalo by to. Nádraží je úžasně nepřehledné prostředí. Mezi vlak, ze kterého vystupovala a mé nástupiště se postavili další dva vlaky. Odjeli těšče před tím, než ten její zastavil. Viděl jsem jí. Ale nepoznal a hledal nějakou víc podobnou té, kterou jsem dostal na kartě. Nakonec mi došla trpělivost a šel jsem se podívat do nádražní haly. Ty pohledy. Trvalo to snad minutu, co jsme o sobě navzájem věděli. Co když to není ona a já se s rukavičkou prozradím před celou nádražní halou? Musel jsem jednat. A závěr byl na zlomek vteřiny. Chyběl jen kousek, aby mi utekla a já zůstal na druhé straně lavičky. Bohužel. V sedě, s bagetou a s mobilem v ruce je těžké se bránit.

Jan Šelder

Čas smrti: 20.03. - 19:34

Právnická fakulta má na webu nebezpečné množství informací, plánky budovy, fotky všech učeben a taky rozvrhy. V pondělí to bylo pade na pade ve dvou místnostech. Navíc přišel až na poslední chvíli. Takže to odnesl jeden spolužák s podobným účesem. Sic ve správné místnosti, zbytečná ztráta. Dneska to bylo na jistotu. Vrah s očima za roh. Neměl moc šanci se bránit.

JAN ŠELDER

Vít Gad'urek

Čas smrti: 12.03. - 18:43

Počkal jsem si na svou oběť v beach baru

PETR ŠTASTNÝ

Matěj Havránek

Čas smrti: 12.03. - 14:35

Když jsme spolu odcházeli z úvodního srazu, ani jeden nevěděl, že zítra touhle dobou tu jeden z nás už nebude. Nadšeně jsme si vyprávěli o našich plánech na zítřek a co jak to vlastně sepsat na fórum. To se mému kolegovi bohužel stalo osudným. Zmínil se, že s jedním FITákem bude debuggovat auto. Nestálo moc přesvědčování ani úsilí, abych jeho kamaráda přesvědčil, aby mi s mým prvním úlovkem pomohl. Ráno jsem, navzdory zvyku, vyrazil k rodičům. Oba se známe a máme na telefonu nastavené sledování polohy toho druhého. Ačkoliv by to šlo použít k nalezení mé oběti, přišlo mi to jednak nečestné a druhak omezující i pro mě – co kdyby mě on, stejně jako já jeho, sledoval a hlídal si, jestli se k němu náhodou neblížím? U rodičů jsem tedy sesynchronizoval polohu a mapy následně vypnul. Od té doby jsem sice neviděl, kde je, ale měl jsem klid v mysli s myšlenkou, že si bude myslet, že jsem u rodičů a sedím bezpečně zhruba hodinu daleko. --- Po obědě jsem si domluvil sraz s jeho kamarádem, který mě velmi ochotně naložil do kufru svého auta. Po krátké cestě jsme dorazili až k budově FITu, kde se měl setkat s mojí obětí. Plynula minuta za minutou, a mě se potila ruka v bílé rukavičce -- za chvíli přijde čas první akce. Nakonec nastal onen moment, na který jsem čekal -- kamarád požádal moji oběť, aby mu něco podal z kufru jeho auta. Moje oběť přišla autu a otevřela kufr, jen aby v překvapení viděla bílou rukavičku na jeho hrudi. --- Děkuji za krásnou hru. Snad to příště vydrží o trochu déle a zažijeme důkladný, poctivý souboj. Budu rád, pokud se mnou budeš pokračovat v lovení své původní oběti. Určitě spolu vymyslíme něco úžasného.

Adéla Šachlová

Čas smrti: 14.03. - 17:28

Hned po svém prvním mordu jsem usedl za stůl a vytáhl kartu své druhé oběti. Dychtivě jsem četl a zanedlouho už hledal vlákno na fóru. A po chvíli našel. Moje oběť bude za chvíli v ZUŠce, neplánovaně. A dokonce o hodinu dřív, než předtím avizovala. To je zvláštní, kdyby šla na běžnou hodinu tak přece ví, na kdy tam jde a neposune se jí to o hodinu. Podíval jsem se na stránky školy a vše bylo jasné, vše zapadlo do sebe. Koncert! A začíná za dvě hodiny. To je tak akorát čas si dojet pro oblek a stihnout ho. Alarmoval jsem svoji předchozí oběť, která promptně vyrazila na místo ZUŠky s tím, že obhlédne situaci a zjistí, kolik je tam východů. Po zbrklém cestování po Praze jsem dorazil na místo. Byl jsem informován, že toto jsou jediné dveře do budovy a že ji ještě neviděl, musí tedy být uvnitř. Obhlédl jsem okna a viděl třídu s pár lidmi, ale vypadalo to, jako běžné zkoušení. Ne jako koncert. Jak se blížil čas koncertu, naše netrpělivost rostla. Nevypadalo to, že by tu koncert byl, a dveře se nám chytit nepodařilo – buď se zavřely moc rychle, nebo vycházející kolemjdoucí důsledně dovírali dveře. Pár minut před 18:00 jsem se zeptal vycházející slečny, jestli ví o tom koncertu, a dozvěděli jsme se klíčovou informací -- je to v jiné budově! Běželi jsme o pár ulic dál a povedlo se nám dostat dovnitř po prvním vystoupení. Jenže -- kde nic tu nic. V sále jsi nebyla, ani v seznamu vystupujících jsme tě neviděli. Že by sis přece jenom přišla jen zahrát, ale na koncertě nakonec nevystupuješ? Doposlechli jsme si pár dalších vystupujících a zamířili domů. S mojí bývalou obětí jsme se dali do luštění toho, kde bydlíš. Vypadly nám z toho čtyři ulice, které by nemělo být těžké projít. Jenže vstávat tak brzo abych si tě odchytil cestou do školy -- to bylo i na mě příliš. Nakonec se skvělá příležitost objevila ve čtvrtek. Odcházel jsem z práce a rozhodl jsem se na poslední chvíli ještě zkontrolovat fórum. A hele! Za dvacet minut budeš mít hodinu v ZUŠce, pouhých deset minut chůze od místa, kde pracuji? Tomu nelze odolat! Vyšel jsem z budovy a rázným krokem se začal blížít

k místu kde jsem si byl jistý, že tě konečně najdu. Už jsem věděl že ta budova má jenom jeden vchod, nemůžeš mi tedy uniknout. Čekal jsem a čekal, pendloval mezi tramvají a 17:30 a já byl přesvědčený, že jsem tě minul, že jsi přišla výjimečně brzo. A najednou, tu tě vidím, jak rychlým krokem míříš od metra k ZUŠce. Prohlédl jsem si tě a viděl, že to jsi skutečně ty. Pomalým krokem jsem kráčet k metru, dokud jsi nebyla za mnou. Ty jsi si mě našťestí nevšimla. Já se rychle otočil, kráčet za tebou a začal si nandávat rukavičku. Zastavila ses u budovy ZUŠky a zazvonila na učebnu, aby tě vpustili dovnitř, perfektní zdržení, bez kterého bych tě nestihl. Přišel jsem k tobě, ty jsi se začala otáčet a – Byl to krásný lov! Budu se těšit na společné hledání další oběti.

KLÁRA MACHULDOVÁ

Tomáš Sklenář

Čas smrti: 12.03. - 21:20

Když jsem cestou z úvodního srazu otočila kartičku a viděla na ní tvoje jméno, nevěděla jsem, jestli mám brečet nebo se smát. Na jednu stranu tě znám. Nemusela jsem si nic složitě luštit a věděla jsem, kde tě můžu hledat. Na druhou stranu znáš ty mě. A jelikož jsme si na srazu povídali a vzpomínali na minulý rok... na tvou smrt a na smrt tvého kamaráda... Oba jsme se navzájem dost připomněli. Věděla jsem, že tohle nebude snadné. Nebo ano? Už cestou domů jsem si naplánovala, kdy tě co nejdříve můžu překvapit. Zítra hned dvakrát! Využiju ale možnosti pod rouškou noci, která mi snad přidá na nenápadnosti (určitě ne protože se mi nechce vstávat). ---- Je večer, končí mi směna a já spěchám naproti svému prvnímu letošnímu zářezu. Jsem nervózní. První vražda a hned kamarád. Ohavná je tahle práce. Ale co s tím nadělám. Za chvíli ti končí večerní aktivita, a tak se v rychlosti ještě trochu zamaskuju. Už takhle využívám hloučku lidí na zástavce. V kapse nervózně žmoulám připravenou zbraň. A hle! Konečně vycházíš s hloučkem kamarádů. Nenápadně se tedy přiblížím, nasadím rukavičku a BUM!

VERONIKA KRATOCHVILOVÁ

Renata Lejsková

Čas smrti: 12.03. - 19:31

Benjamínek mezi mafiány. Stojím s čistou duší a (prozatím) krví neposkvřněnou rukavicí před prvním úkolem své nové životní dráhy. Venku se stmívá, srdeční tep stoupá, nadšení sílí. Tisknu své oběti parte, abych její život ukončila s čistým svědomím. Ráda se o své oběti postarám. Mé služby nabízí kompletní servis. Život (ani jeho konec) ale ne vždy jdou podle plánu. Oběť mění své zvyky. I mé pracovní povinnosti komplikují hladký průběh akce. Parte zůstává na stole. Není čas ztrácet čas. Na místo se přibližuji neobvyklým způsobem. Bolt mě dovezl na vyluštěné místo. Bez parte, s potřebou vraždit všechny ženy s brýlemi i bez nich. Oběť prochází kolem mě. Neví, co ji čeká, nebojí se. Nečeká mě. Kulka protíná večerní ticho a zabořuje se do ramene nevinné oběti.

DAVID MOTYČKA

Vojta Lejsek

Čas smrti: 22.03. - 16:40

Psal se rok 2024. Já, čerstvý člen mafie, jsem dostal za úkol sejmout jednoho bídніка, co žil na okrajích velké Prahy. Již od pohledu mi bylo jasné že je to profesionál. Po několika dnech získávání informací jsem se tedy vydal na cestu obhlédnout okolí jeho bydliště a nechat mu cestou do práce výhružné vzkazy informující o mé přítomnosti. Další den jsem se jej vydal polapit. Vyčkal jsem naň před místem kudy musel projít. Jakmile prošel, následoval jsem jej rychlým tempem, ale půl metru za ním, již když jsem měl ruku na svém věrném kvěru, se otočil. Rozhodl jsem se jej tedy prozatím nechat žít a šel jsem dále, jako by se nic nestalo. Druhou akcí bylo brzké vstávání, abych ho odkrouhl již cestou do práce, avšak když měl již 10min zpoždění a všiml jsem si, že se někdo tiskne na okno, usoudil jsem, že jsem byl prozrazen a operace byla stažena (zpětně jsem se dozvěděl že jeho dům měl 2 vchody a ráno vždy chodil zadním vchodem). Jak se však říká, do třetice všeho dobrého. Číhal jsem na něj při cestě z práce. Kvěr v kapse a vyhlížel jsem přes ulici. Náhle jsem ho v dáli zahlédl. Mé srdce se zastavilo. Má první vražda se rychle blížila. "Bude cesty zpátky?" ptal jsem se sám sebe potichu, když jsem čekal až má oběť mine ulici a já ji zezadu zastavím. "Však ještě nemusí umřít" chlácholil jsem se. Měl jsem totiž plán, jak by se mohl smrti vyhnout. Jelikož byl má první oběť, plánoval jsem ho zastavit slovy "NEOTÁČEJ SE" a následovně mu nechat hodit mincí, zdali se vyhne onomu hroznému osudu. Blížil jsem se za obětí a srdce mi divoce bušilo. Sekundu za sekundou jsem se blížil neoddalitelnému střetnutí. Náhle oběť zatočila do malé uličky. "teď nebo nikdy" řekl jsem si. "NEOTÁČEJ SE!" zvolal jsem. V tu ránu se má oběť však lekla a začala utíkat. Vytáhl jsem ze své kapsy kvěr a bylo mi jasné že nehledě na to jaké jsem měl úmysly, nyní zbývalo pouze jediné řešení... Jediný výstřel. To je vše, co je třeba k proměně z civila v mafiána. Tak tenká hranice, co dělí dva naprosto rozdílné světy.

VOJTA LEJSEK

Veronika Kratochvilová

Čas smrti: 17.03. - 10:47

Je velmi vhodné chovat se v každé situaci obezřetně. Například sedět ve vlaku a pročítat si mafiánské fórum se může snadno stát i poslední věcí, kterou člověk dělá. A v takovém případě je to předmětné pročítání vlastně vcelku zbytečné.

Kryštof Šejhar

Čas smrti: 21.03. - 21:57

Sedím v zhasnutém autě. Oběť se blíží rychleji, než jsem čekal, neb přijíždí na skateboardu. Už už otevírá vrátka, aby zmizel pro dnes v nenávratnu, když zjišťuje, že jsou zamčené a zvoní. Tím získávám čas k nabití zbraně a rychlému a překvapivému útoku. Jo a vrátka nebyla zamčený, jen tkaničkou zavázaný.

KRYŠTOF ŠEJHAR

Markéta Rizikyová   Čas smrti: 21.03. - 13:44

Když jsem poprvé dostal kartičku do ruky, přišla mi oběť jako lehká kořist. Na kartičce nebyla žádná šifra, a každý den vycházela oběť z práce na FET ČVUT v pro mě příhodném čase. V tu chvíli jsem nemohl tušit, kolikrát se tam pro oběť zbytečně stavím. 1. den – Jelikož oběť navštěvovala práci daleko začátku mého školního dne, ráno nepřicházelo v úvahu. V průběhu dne jsem si jednoduchým vyhledáním jména zjistil, v které místnosti tráví většinu času na fakultě, a po vyučování vyrazil na lov. Teprve před dveřmi jsem si uvědomil, že vstup do budovy nebude nejjednodušší, ale podařilo se mi přesvědčit jednoho ze studentů, že mám od bezpečnostní hrozby daleko. Kolem 15 hodin jsem se ocitl před danou místností, a amatérsky zaklepal na dveře. S hrůzou jsem však zjistil, že namísto kabinetu jsem se dostal do jedné z učeben. Jelikož jsem na webu školy byla jasně psaná tato místnost, takže jsem byl celkem zmaten. Naštěstí mě pár otázkách jeden ze zaměstnanců dovedl na správnou stopu, a tak jsem se ocitl tentokrát již před správnou místností. V té však bylo prázdné, a zjistil jsem, že by se oběť měla za chvíli dostavit. Počkal jsem tedy poblíž, a vskutku, oběť po chvíli vešla do místnosti, jenže s mobilem u ucha, a já jsem z nezkušenosti podruhé zaklepal, abych nerušil hovor. Po chvíli mi byly dveře otevřeny, akorát její rukavice byla už dávno na ruce. Můj den skončil trapným rozhovorem s obětí, během kterého se mi navíc podařilo vyzradit více, než bylo třeba. 2. a 3. den – Ve středu i ve čtvrtek jsem se rozhodl změnit strategii. K FET jsem se nedostavil hned po škole, ale až ke konci pracovní doby oběti. Změnil jsem vzhled, a místo dostání se až k oběti, jsem vyčkal před postranními dveřmi, u kterých jsem si byl na 90 % jist, že jimi oběť budovu opustí. U obou dnů jsem však po 30 minutách odešel se sklopenou hlavou, a až zpátky v příbytku jsem se dozvěděl, že oběť dala na fórum update o zpoždění. Zdrčený jsem se alespoň pokusil vyděsit oběť přes kontakt co jsem si na ní našel. 4. den – V pátek jsem se po škole zkusit znovu dostat se k oběti dovnitř. Znovu jsem se do budovy dostal přes studenta, a nakráčel si to přímo k místnosti, avšak k mé smůle byly dveře zavřené. Neměl jsem moc času, a tak jsem lov po chvíli čekání vzdal. 5. a 6. den – O víkendu jsem šel běhat na polovlajkovou, a druhý den jsem šetřil nohy, takže k žádné konfrontaci nedošlo. 7. den – Zjistil jsem, že oběť jde lovit “vyšší dívčí” mimo Prahu, a tak jsem jí v pondělí dal klid. 8. den – V úterý jsem se frustrovaný z předchozích neúspěšných lovů vydal do fakulty znovu hned po škole, s plánem do místnosti náhle vtrhnout, jelikož po mé první návštěvě jsem si byl jist, že oběť nemá šanci nasadit si rukavici, než se k ní v kanceláři dostanu. Do budovy jsem se tentokrát dostal bez problémů za jiným studentem, a bez meškání vtrhl do místnosti. K mému překvapení jsem narazil pouze na jednu ze spolupracovnic mé oběti, která mi bez meškání zatnula lov kontaktováním oběti, která mezitím měla schůzku v úplně jiné místnosti. 9. den – V mé třídě, v které nás hraje 6, jsem se zatím stal celebritou za svůj nulový počet ulovených obětí, jelikož i mrtvolám se podařilo vzít se sebou alespoň jednoho mafiána. Dva z takto mrtvých jsem si v pondělí naverboval, a na fakultu jsem se dostali ve třech. Sedli jsme si kolem stolu poblíž kanceláře oběti, a vymýšleli, jak to provedeme. Po asi hodině jsme nepřišli na nic jiného, než bylo moje úvodní vtrhnutí, akorát jsme ho ošperlili plánem zavolat oběti, aby měla ještě méně času na reakci. Kamarád tedy oběti zavolal, a já vítězně trhl za kliku, jen abychom zjistili, že jsme tu zbytečně jelikož se oběť zrovna zase účastnila nějaké porady. 10. den – S přesvědčením, že když to zkusím dostatečněkrát, tak to jednou musí vyjít, jsem se po škole ve čtvrtek naposledy dostal do budovy FET. Na tamních kamerách už také musím být celebritou. Sedl jsem si znovu ke stolu, který již znám lépe než studenti školy, a popřemýšlel nad různými scénáři, které mohou následovat po mém vpádu do místnosti. Po chvíli jsem se však odhodlal k činu. V rychlosti otevřu dveře, a hrnu si to ke známému stolu. Oběti se v ruce reflexně blýskne rukavice, ale než se jí podaří svojí zbraň tasit, zvyšuje počet ulovených mafiánů...

MARKÉTA RIZIKYOVÁ

Marek Škrhák

Čas smrti: 13.03. - 08:12

Můj drahý verši omámený chemik byl má první letošní oběť. Jako holka z FEL ČVUT jsem měla štěstí. Oběť se ode mě pohybovala 200 metrů přes ulici, na VŠCHT. Poprvé jsem na něj číhala v úterý před třetí hodinou u metra Dejvická, z fakulty jsem si odskočila jen na chvíli. Nevystopovala jsem ho, proklouzl mi, ale nemůžu říct, že by celá akce byla neúspěšná. Zatímco jsem lovila chemika v okolí FELu, v kanceláři mě hledal můj vrah. Vracela jsem se s mylným pocitem bezpečí a nepřipravená vytasit zbraň. Zabrala jsem se do telefonátu s mobilem u ucha, ruce jsem měla plné. Naštěstí po mně vrah nevystartoval hned, to bych to měla za pár sekund spočítané. Počkal si, až se za mnou zavřou dveře kanceláře a přišel na mě zařukat. Pro jistotu jsem otevřela dveře s nachystanou rukavičkou a dobře jsem udělala. Také měl nabit. Nicméně zpět k mému chemikovi. Podruhé jsem na něj měla naličeno ve středu ráno na přestupu pod eskalátory ve stanici metra Muzeum. Stála jsem osamělá, zatímco proti mně v pravidelných intervalech proudily davy lidí, které chtěly z červené linky na zelenou. Abych chemika nevyplašila, čekala jsem s prázdnou termoskou, kterou jsem svírala v obou rukách tak, abych na první pohled ukázala, že nemám nasazené rukavičky. Zkrátka abych budila dojem civilisty. Po zhruba půl hodině se objevil, díval se mi přímo do očí. Vyděsila jsem se, že mě poznal. Proto jsem se za pár sekund jen otočila přes rameno a zkontrolovala, že pojedou správným směrem. V klidu jsem nastoupila do stejného metra, ovšem do jiného vagonu. Postupovala jsem s rozvahou. Na Hradčanské, tedy jednu stanicí před naší cílovou, jsem přistoupila do stejného vagonu a přiblížila se k němu. Nejdříve jsem předstírala, že se zmateně koukám na plánek metra a poté si sedla přímo vedle něj. Byla jsem velmi nervózní, že se mi stihne ubránit, protože i já sama jsem si rukavičku teprve musela nasadit. Nervy pracovaly tak moc, že jsem při útoku místo něho pištěla já. Lidé se otáčeli. Tentokrát mi byla štěstěna nakloněna. A to všechno jsem stihla bez jakékoli zajižďky na pravidelné trase, kterou mám uvedenou na kartičce. Ještě že nám zase nekřenil můj vrah.

Petr Panoška

Čas smrti: 18.03. - 20:20

Mé druhé oběti jsem přezdívala čajmen a později také sedmička, protože měl na svědomí už sedm vražd. Ulovit ho byla opravdu výzva. Zkušený mafián, který měl pravidelných aktivit pomálu a na své mordy jezdil autem. Zato o sobě dával často vědět na fóru a svou polohu aktualizoval v reálném čase. Z tepla svého brlohu jsem kupříkladu mohla na mapě pozorovat špendlík chodící na Petříně. Protože v podsvětí začalo být módní chodit do Divadla na Vinohradech a já nechtěla zůstat pozadu, naplánovala jsem si tento mord také v divadle. Byla to navíc skvělá příležitost se přiučit novým trikům, chvatům a taktikám vraždění. Čajmen totiž s osobou blízkou vyrazil do Městského divadla Kladno na hru Případ Sherlock. Výhodou bylo i to, že se při představení střílelo, takže jedna rána navíc žádného civilistu naprosto nemohla rozhodit a tělo mrtvého mafiána šlo nakamuflovat tak, že vypadalo jako součást představení. Nicméně bylo třeba s sebou vzít komplice. Oslovila jsem proto velice zručného mafiána, kterému se v záhrobí říká chemik omámený verši. Kdyby moje stělná zbraň selhala, v záloze jsem měla ještě variantu oddělat sedmičku nějakým trávidlem. A i kdyby ani to nepomohlo, mohli bychom si dát alespoň nějaký battle ve slam poetry nebo jiném veršování. Den poté, co jsem v záhrobí oslovila chemika omámeného verši ke spolupráci na mordě, objevila se velice nepříjemná skutečnost. Abyste ji plně chápali, musíte vědět, že mě stíhá obávaný Vrah na telefonu. V pátek mi při našem už pravidelném telefonátu sdělil, že půjde v sobotu na vlajkovanou. Mé oči slídí všude, takže jsem si v neděli v záhrobním fóru přečetla, že chemik omámený verši byl také na

vlajkované. A hned mi začalo šrotovat, proč asi chemik tak rychle kývl na naši spolupráci. Byla jsem si jistá, že se během akce domluví na společném postupu a že je chemik dvojitý agent a informátor mého drahého Vraha na telefonu. Neváhala jsem a žhavila drát. Volala jsem svému vrahovi, abych se poptala, jak si užil vlajkovanou a nenápadně vyzvěděla co nejvíc informací. Říkal, že z mafie tam byli tři. To už mi bylo naprosto jasné! Můj vrah, chemik coby má první oběť a někdo třetí. Mému vrahovi jsem sice už několik dní dopředu hlásila obecnou informaci, že jedu na lov do Kladna a ať se klidně přidá, nechtěla jsem mu však sdělovat přesnou lokaci, aby mord proběhl v klidu – šlo přece jen o zkušenou sedmičku. A chemik nyní věděl konkrétní dopravní spoj, plán, zkrátka všechno. V rozrušení jsem nakonec pozvala do divadla i svého vraha. Podle našich ranních sms mi svitla naděje, že o divadelním plánu nevěděl. Byla jsem nicméně připravená na všechno a vyhlížela smrt. Dopoledne jsem volala do divadla, abych vyzvěděla základní informace o rajónu a naplánovala si útok i ústup. Přínosná byla informace o divadelní kavárně, která je otevřená celý den a skrze níž vede druhý (pro mě doposud neznámý) vchod do divadla. Tam si tedy dám sraz s chemikem, abych mohla manévrovat v případě, že by přivedl i mého vraha. Při čekání u kávy jsem nervózně ťukala zpocenými prsty do stolu a přemýšlela nad variantou, že jestli přece jen domluvení nebyli, ale potkají se ve stejném autobuse, jako staří známí z vlajkované si určitě vymění informace a na poslední chvíli na mě něco vymyslí. K mému překvapení se chemik objevil sám, stále jsem ale vyčkávala, že se vrah může objevit kdekoli. Divadelní kavárna se osvědčila jako velmi strategické místo, protože jestli na mě vrah čekal před hlavním vchodem, nedočkal se. O něco později už jsme s chemikem z divadelního balkonu shlíželi dolů na hlavy diváků a cíhali na sedmičku. Objevila se na poslední chvíli v doprovodu osoby blízké. Nechtěli jsme plašit diváky tím, že bychom jim stříleli nad hlavami ještě před začátkem představení, a tak jsme raději vyčkali na přestávku. I díky chaotickému pohybu diváků se mi nakonec podařilo sedmičku zasáhnout. Postupně ze mě také začal opadávat strach o svůj vlastní život. Můj vrah nikde. Škoda. Měla jsem kvůli němu připravený i záložní noční plán útěku z divadla taxíkem. Po vydařeném kulturním zážitku jsme si v divadelní kavárně dali se sedmičkou a osobou blízkou sedmičku. Ale ne, kecám! Dali jsme si limonádu. Bylo to nádherné! Dokonce mě má drahá zamordovaná oběť odvezla zpět do Prahy. A aby mi nebyla v autě zima, gentlemany mě přikryla heboučkou dekou. Až je mi skoro líto, že jsem ji zabila.

ALENA HORSKÁ

Jan Vrba

Čas smrti: 12.03. - 18:15

Jaká byla moje radost, když jsem zjistila, že se dnes vyskytneš poblíž místa mého studia. Po škole jsem se rovnou přesunula do podniku, kdy jsi měl tou dobou být. Tak půl hodiny jsem čekala a tebe jsem nikde neviděla. Za to jsem si stihla udělat úkol z fyziky. A měli tam fakt dobrý chai latte. Po nějaké době jsem usoudila, že jsem tě asi minula a vydala se na místo tvého nákupu kalhot. Jaké bylo mé překvapení, když jsem zjistila, že tvůj oblíbený obchod je dočasně uzavřen. Usoudila jsem, že hledat tě v celém nákupním centru a domýšlet si, kde jinde bys mohl kalhoty hledat, by bylo zbytečné. Tak jsem se přesunula dále, čekat, až se přijdeš saunovat. Tam jsem také chvíli čekala, když v tom jsem si na fóru přečetla, že se tvá pracovní záležitost protáhla. Takže jsme se neminuli! Když si napsal, že vyrazíš za nákupem kalhot, rozhodla jsem se k návratu do nákupního centra. Chvíli mi trvalo rozmyslet si, které místo je na číhání nejlepší. Nemohla jsem se zbavit strachu, že mi proklouzneš nebo, že si mě všimneš. Nakonec jsem se rozhodla čekat poblíž onoho zavřeného obchodu, kam jsi měl přijít hledat kalhoty. Mé mafiánské sebevědomí zatím není valné, takže jsem postupně ztrácela naději, že se objevíš, žes mi ještě neproklouzl. A pak najednou! Jsi to ty. V mé hlavě záříš na celé obchodní centrum. Asi jsi také zjistil, že tvůj obchod je zavřený a vydáváš se jinam. A já nezpozorována za tebou. Nasazuji rukavičku. A smrt. Díky, žes mohl být mou úplně první obětí :)

Anna Marešová

Čas smrti: 13.03. - 18:15

Můj všehovšudy druhý mord proběhl osudově skoro ve stejný čas jako ten první. Bylo mi ctí. Když jsem dostala tvou kartu, hleděla na mě povědomá tvář. Utkvěla jsi mi v hlavě svým skvělým outfitem na úvodním srazu. Původně jsem uvažovala, že si přivstanu a počkám si na tebe na vaší vesnické autobusové zastávce, ale nakonec mi došlo, že na to skutečně nemám kapacitu. Po škole jsem měla velmi dlouhou chvíli volného času, tak jsem se vydala čekat před tvou pralesní školu. Dorazila jsem chvíli před čtvrtou a čekala skrytá vedle vchodu. Pár minut po čtvrté ze školy začali vycházet studenti, ale nezdálo se mi, že bych zahlédla tvou plavou kšticí. Asi po čtvrt hodině jsem to musela vzdát a pokračovat ve svém vlastním programu. Naštěstí jsi na fórum napsala, že večer míříš do tanečních. Pro oblek, abych lépe zapadla, jsem si sice domů zajet nestíhala, ale stejně jsem měla v plánu to risknout. Po svém programu jsem spěchala na šestou na tvé taneční místo. Stačilo následovat mladé lidi ve společenském oblečení, ani jsem si nemusela pomáhat google mapami. Dostat se tam bylo překvapivě snadné i bez obleku. Usadila jsem se do křesla, snažila se tvářit, že tam patřím a čekala. Už jsem si začínala myslet, že se neobjevíš, když jsem konečně uviděla tvé slunečné vlasy. Možná jsme dokonce navázali oční kontakt, který jsem rychle přetrhla, abych nevzbudila podezření. Bála jsem se, jestli si mě třeba nepamatuješ z úvodního srazu. Musela jsem počkat na správnou příležitost. Ta nastala, když ses chystala vejít do sálu. Tehdy jsem udeřila. Díky za lov <3

Výběr z fóra:

Vzkazy BIS

by **soptik** » Tue Apr 09, 2024 7:18 am

Dnes do práce na 4h a pak lezení.

Kdybys chtěl sdílení polohy, napiš mi svůj gmail na [redacted] nasdílím ti to v googl

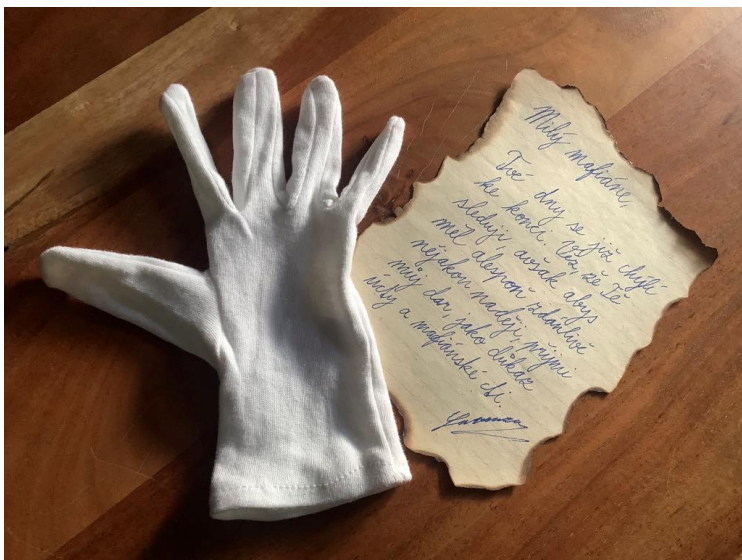
Po lezení bude speedrun bakalářky, dám vědět kdybych vyrazil někam by **BIS** » Tue Apr 09, 2024 3:50 pm

Hodně štěstí můj Vrahu

Edit: tak bez lezení, jdu rovnou na bp

Vzkaz oběti, která v první den hry neměla rukavičku

Chvilka poezie

12.3. (den první), Rebecca_di_Boschetto

V úterý ráno budím se záchvěvem strachu,
a pomalu vydávám se prozkoumávat Prahu,
do kapsy přesouvám bílou rukavičku,
a vyhledávám své oběti drahou polovičku,
s paranoiou vybíhám na zastávku,
mezi kamarády vznáším poptávku,
po dívce blonděaté od pohledu nezkušené,
kdo v tramvaji je vrah, a kdo ne?
po hodině čekání mám štěstí
klepu na rameno a... pocit vítězství?
po mordu na zmrzlině strávíme pěkný čas,
smetu výčitky a jdu na lov zas.
Tak obětem klid a vrahům novou stopu
a všem klidný spánek v tak neklidnou dobu!

Chemii omámené deníky I, TenMarek

Hráč si tak pokojně kráčí
vítězství se mu už zračí
Rychlí krok, tichem spokojen
Avšak co vidím běda jen
bílá ruka rychlá jak blesk
hle byl to jen zrcadla lesk

Pokojně jdu zase cestou
procházím ulicí pustou
náhle paní ruka skryta
a mě kopne realita
Srdce tluče jako zvon
byl to však jen telefon

pak zas v metru stojím klidně
student usměje se vlídně
teď už znám ty všechny triky
připraven na útočníky
ptám se: "vrahu jsi to ty?"
"Nehraj na mne tyto hry"
student zděšen koulí oči
skupinka se jich otočí
a já stojím jako blázen
paranoiou opět zrazen

Chemii omámené deníky II, TenMarek

Pokojně si ráno vstanu
vždy připraven na obranu
ta kávička a snídaně
vstříc nebezpečí oddané
U dveří je všechno v klidu
není tam žádného lidu

V metru pak obezřetně zas
ach, nejsem úplně na čas
poklidně do vozu vstoupím
v pocit bezpečí ustoupím
avšak slečna v ruce hrnek
nevšímá si jen na venek

krokem jemným krok po krůčku
sune ke kapse svou ručku
náhle sedí hned zde vedle
výkřik zasekne se v hrdle
k zemi mladý chemik padá
už i na něj přišla řada

a tak zhasnul tento plamen
ten verš chemii omámen
již oběť vraha nehledá
ze záhrobí tvář se zvedá
mafioso buď však bdělí
i ze záhrobí letí střely

Chemii omámené deníky III, TenMarek

s mým lovcem já rozpoutal řeč
chtíc lovit tu svou oběť starou
neb nad ní visí Damoklův meč
bavit se mafiánskou melou

při hledání, dělal otroka
hledání však mělo svůj úspěch
odměnou divadlo Sherlocka
hle naši oběti v neprospěch

vše začíná opona zvedá
na balkóně jako dva supi
naš cíl poblíž, kravata bledá
pauza blízko, elán se kupí

před ústupem hlídám zadní vchod
u dveří stojím jako dvojník
nyní lovec bere hlavní chod
pro oběť není žádný únik
jak na jevišti tak i v davu
divadlo malé tam se dělo
přišla tam oběť o hlavu
na zemi mafiánské tělo

rychlou ránou sedmička padá
po týdnu dlouhého hledání
už i na tebe přišla řada
osudným ti jest naše setkání

Historiky ze záhrobí a od přátel, TenMarek

byl jednou mafián jeden
strachem nebyl nikdy sveden
v záhrobí tu padl nápad
jak na zdravý rozum sápat
rychle vezmu papír, tužku
psát mafiánskou výhružku
dílo zdárné, čas nám sedí
u pokru na kresbu hledím
a pak zprávu tajně předat
už strach v očích cíle hledat

Náhle běda, v chodbě křiku
jako by tam našli štiku
umíráček temně zvoní
V pokoji má hlavu koní
i když jenom na papíře
bylo to nebohé zvíře
zpráva jasná, zvoní konec
na pokru musí být lovec
s rukavicí teď po krůčku
vidí všude bílou ručku
hle, nepřivylk našim hrám
i na záchod teď nechce sám

tak proběhl ten krutý žert
dlužen mu ho byl snad sám čert
omlouvám se starý brachu
snad nedostal já tě do šachu

